

27 Μαρτίου 2016

Γιατί κλαίει (κυριολεκτικά) όλο το ίντερνετ με τη νέα διαφήμιση μπίρας; (Βίντεο)

/ [Γενικά](#)

Image not found or type unknown

Ακατάλληλο Για Ευαίσθητους

Σήμερα το πρωί ξύπνησα και έκανα αυτό που κάνω κάθε πρωί με το που ανοίγω τα μάτια μου: τσέκαρα τα social media -όλοι το ίδιο κάνουμε, ξεπεράστε το. Και το πρώτο πράγμα που είδα ήταν μια φίλη μου να γράφει «ΠΛΑΝΤΑΞΑ» πάνω από ένα βίντεο που, από ότι καταλάβαινα από την περιγραφή, ήταν η νέα διαφήμιση μπίρας .

Κατεβαίνοντας στο timeline του Facebook το εν λόγω βίντεο συνέχισε να εμφανίζεται μπροστά μου, με τα σχόλια των ατόμων που το είχαν αναρτήσει να κινούνται στο ίδιο ψύχραιμο κλίμα: «Έχω πρηστεί από το κλάμα», «Μου πήρε μισή ώρα να συνέλθω», «Τελευταία φορά που έκλαψα τόσο ήμουν 8 χρονών», «Πήρα

τηλέφωνο τον μπαμπά μου και δεν μπορούσε να καταλάβει τι του έλεγα από τα αναφιλητά» και τα λοιπά.

Για να πω την αλήθεια δεν παραξενεύτηκα ιδιαίτερα. Συγκινητικές διαφημίσεις βγαίνουν όλη την ώρα και ειδικά αν ασχολείσαι καθημερινά (μεταξύ άλλων) με το κομμάτι των viral λόγω επαγγέλματος, όπως εγώ, έχεις λίγο-πολύ συνηθίσει το «κλάμα».

Είδα το διαφημιστικό σποτ της πριν λίγα λεπτά, αφού ήρθα στο γραφείο και αφού ξεμπέρδεψα με τις βασικές μου υποχρεώσεις. Κατάλαβα από τα πρώτα λεπτά που το πάει (δεν είναι και πυρηνική φυσική), με ενόχλησε ελαφρώς το κομμάτι που παίζει τόσο δυνατά ως μουσικό χαλί πάνω σε ένα τόσο εξαιρετικά σκηνοθετημένο, φωτισμένο, παιγμένο φιλμάκι και το οποίο μου αποσπούσε την προσοχή με τους ελληνικούς στίχους (αλλά αυτό είναι καθαρά θέμα προσωπικού γούστου), έπιασα τον εαυτό μου να χαμογελά αυθόρμητα με τον φανταστικό, αξιολάτρευτο κύριο του πρωταγωνιστικού ρόλου και λίγα δευτερόλεπτα πριν το τέλος, πάνω που είχα αρχίσει να σκέφτομαι «πάρα πολύ καλή δουλειά, μπράβο, δεν είναι όμως για να πλαντάξεις κιόλας», βούρκωσα.

Και βούρκωσα κι άλλο και μούδιασα και σκέφτηκα τον μπαμπά μου που τον είχα δει μόλις χτες το βράδυ, όταν είχε περάσει από το σπίτι για να αφήσει φαγητό σε εμένα και τον φίλο μου και να μας κάνει κάτι μαστορέματα στο σπίτι -γιατί κοτζάμ μαντράχαλοι δεν έχουμε χρόνο να μαγειρέψουμε ή να φτιάξουμε ένα στόρι- και με πήρε αγκαλιά και με είπε «κορίτσι μου» και σκέφτηκα πως δεν υπάρχει κόσμος, πραγματικός ή φανταστικός, όπου δεν θα είμαι για πάντα μαζί με τον μπαμπά μου και, όχι, αρνούμαι να σκεφτώ έστω και την πιθανότητα ενός τέτοιου σεναρίου - αυτό που λέγεται «ζωή» δηλαδή.

Μπορεί να μην έκλαψα με λυγμούς με την νέα διαφήμιση , θεώρησα σπουδαίο όμως πως κατάφερε να με κάνει να σκεφτώ και να νιώσω όλα αυτά τα πράγματα, 9.30 το πρωί μιας Πέμπτης, πριν καν πω καφέ. Και αν μια τόσο καλαίσθητη και προσεγμένη διαφήμιση -ό,τι κι αν θέλει να μου πουλήσει- με κάνει να σκέφτομαι τον μπαμπά μου, είναι, για εμένα τουλάχιστον, μια πραγματικά καλή διαφήμιση. Δε χρειάζονται πολλές φανφάρες και εντυπωσιασμοί και τσιριχτές φωνές, φτάνει μια όμορφα στημένη υπενθύμιση πως τίποτα και κανείς δεν είναι δεδομένος στη ζωή μας.

Αυτό το κείμενο δεν περιέχει τοποθέτηση προϊόντος. Απλά να, άνθρωποι είμαστε, νιώσαμε.

Νάγια Κωστιάνη

Πηγή: huffingtonpost.gr